17/09/2023

Η Σταυρούλα Ζώρζου στο ope.gr – Ο θεσμός της οικογένειας, η διαπαιδαγώγηση, η τεχνητή νοημοσύνη και η Βυζαντινή μουσική

/ Συνεντεύξεις

Μπερδέψαμε την ηθική με τον «ηθικισμό» και απορρίψαμε και τα δυο, σαν «ξοφλημένα» στερεότυπα. Αυτά είπε μεταξύ άλλων η συγγραφέας, μουσικοσυνθέτης, χειρουργός οδοντίατρος κ. Σταυρούλα Ζώρζου μιλώντας αποκλειστικά στο ope.gr και στην δημοσιογράφο Σβετλάνα Λεβίτσκι.

«Η τηλεόραση, η τέχνη, το διαδίκτυο, τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης μπορούν να λειτουργήσουν ως μια νέα βιωματική ηθική διαπαιδαγώγηση. Η Ορθοδοξία και ο λόγος των πατέρων μπορεί να φωτίσει την ζωή του σύγχρονου και αποπροσανατολισμένου ανθρώπου, μέσα από όλα αυτά», ανέφερε.

Απαντώντας στον προβληματισμό γύρω από τις νέες μορφές «οικογένειας», η κ. Ζώρζου επεσήμανε: «*Οι νέοι άνθρωποι θεωρούν ότι ο πειραματισμός σε άλλες μορφές συμβίωσης (ελεύθερη συμβίωση ή άλλες εναλλακτικές μορφές ερωτικών σχέσεων) είναι πρόοδος και ένδειξη απελευθέρωσης της σκέψης από το κατεστημένο. Ίσως είναι και αυτό σημείο της εσωτερικής ερημιάς, που θεωρεί ότι θα βρει νόημα και ενδιαφέρον σε κάτι πιο ακραίο. Ίσως είναι πάλι η απόρριψη της παράδοσης που δεν την παραδώσαμε ζωντανή και χρηστική, αλλά αποστεωμένη και μουμιοποιημένη*».

«***Οι αρετές της συμπόνιας και της αλληλεγγύης καλλιεργούνται μέσα από την πρακτική και το παράδειγμα.*** *Ας τολμήσουμε να δείξουμε στα παιδιά λίγο από την αλήθεια του κόσμου, που πολλές φορές δεν είναι ρόδινη και ας τους δώσουμε την ευκαιρία να ομορφύνουν τον κόσμο γύρω τους*», υπογράμμισε.

Ως προς την εμφάνιση της τεχνητής νοημοσύνης, η κ. Ζώρζου τόνισε: *«Οι δυνατότητες αυτής της τεχνολογίας είναι πολλαπλάσιες, άρα και οι συνέπειες πολλαπλάσιες είτε με θετικό είτε με αρνητικό πρόσημο. Είναι άραγε πολλαπλάσια η πνευματική δύναμη, η υπευθυνότητα και η αρετή εκείνων που θα την χειρίζονται;»*.

Για τη Βυζαντινή μουσική είπε ότι *«είναι η έκφραση της ψυχής μας»*.

Διαβάστε τη συνέντευξη:

- ***Διάβαζα πρόσφατα ότι αυτό που λείπει από την κοινωνία μας είναι η ηθική διαπαιδαγώγηση και για αυτό, εκδηλώνονται τόσα στυγερά εγκλήματα. Πώς μπορεί να διδαχθεί η ηθική σε έναν κόσμο όπου οι σκηνές βίας είναι εύκολα προσβάσιμες είτε μέσα από τα μέσα ενημέρωσης είτε από τα κοινωνικά δίκτυα;***

Πραγματικά, το τι θεωρεί καθένας ηθικό και τι όχι, διαφέρει. Στην σύγχρονη κοινωνία μας, όμως, συχνά δεν αναρωτιόμαστε καν τι είναι ηθικό κι αφήνουμε την ηθική στην άκρη. Έχει κι αυτό βέβαια την εξήγησή του. Περάσαμε κάποιες περιόδους στείρου διδακτισμού, με κάμποσο καθωσπρεπισμό. Τελικά, φαίνεται μπερδέψαμε την ηθική με τον «ηθικισμό» και τα απορρίψαμε και τα δυο μαζί, σαν «ξοφλημένα» στερεότυπα που καταργούνται.

Χωρίς ηθική, όμως, ποιος ορίζει εκείνο που οφείλει να γίνεται; Και ποιος τελικά καθορίζει τα όρια ανάμεσα στο αποδεκτό και το μη; Η ωμή πραγματικότητα λέει ότι **αφού η ηθική απουσιάζει, τα όριά μας κινούνται ανάμεσα στο «μπορώ» και στο «θέλω».** Αφού μπορώ, κάνω ό,τι θέλω κι όλα επιτρέπονται. Και η βία και η αδικία και η απάτη και όλα. Η ηθική έπαψε να μας νοιάζει.

Φυσικά, **μαζί με την ηθική, βάλαμε στην άκρη και τον Θεό,** γιατί και η παρουσία Του...δεν βολεύει. Χωρίς Θεό, δεν έχω νόμο, δεν γνωρίζω αμαρτία. Η μετά θάνατον ζωή δεν υπάρχει, δεν έχω κάτι καλό ή κακό να περιμένω, ούτε ως κίνητρο ούτε ως φόβος. Δεν έχω τύψεις, δεν έχω ενοχές. Δεν έχω ντροπή, ούτε αναστολές. Ο Θεός, κι αν υπάρχει δε με νοιάζει, άρα και δεν με επηρεάζει. Θεός μου είναι το εγώ μου! Κι οι άλλοι άνθρωποι μού είναι απλά χρήσιμοι ή όχι! Είναι αυτό χαρά; Είναι ευτυχία; Και πόσο τελικά όλο αυτό μας «συμφέρει»;

Το γέμισμα της ψυχής -και ψυχή όλοι το νοιώθουμε πως υπάρχει- δεν γίνεται ούτε με την υποκρισία του «είμαι καθώς πρέπει, γιατί καθώς πρέπει φαίνομαι», ούτε με την χυδαία λογική του «ό, τι θέλω κάνω και όλα επιτρέπονται». **Για να ευτυχείς, χρειάζεται να ευτυχούν και οι άλλοι γύρω σου. Κι αυτό είναι η ηθική της αγάπης.** Είναι -ας το πούμε καθαρά- η αλήθεια του ευαγγελίου. Κάποιος πρέπει να δώσει αυτή την οπτική στον σύγχρονο κόσμο. Κι ο κόσμος, δεν ζητάει βαρύγδουπα λόγια. Ζητά παράδειγμα και εμπειρία αγάπης. Αυτή την εμπειρία την βρίσκουμε στη ζωή των Αγίων της Ορθοδοξίας μας.

Δεν μπορούμε βέβαια να κρύψουμε την βία και την κάθε ασχήμια από τον κόσμο, ούτε από τα μέσα ενημέρωσης. Μπορούμε όμως, με τα πιο σύγχρονα μέσα της εποχής μας να προβάλλουμε μια αλήθεια φωτεινή και όμορφη. **Η τηλεόραση, η τέχνη, το διαδίκτυο, τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης μπορούν να λειτουργήσουν ως μια νέα βιωματική ηθική διαπαιδαγώγηση**.
Η Ορθοδοξία και ο λόγος των πατέρων μπορεί να φωτίσει την ζωή του σύγχρονου και αποπροσανατολισμένου ανθρώπου, μέσα από όλα αυτά.

Σε έναν κόσμο που «όλα επιτρέπονται, αυτό το «Πάντα μοι έξεστι, αλλ’ ού πάντα συμφέρει», που ομολόγησε ο Απόστολος Παύλος αιώνες πιο πριν, φαίνεται να ισχύει ακόμη περισσότερο σήμερα.

- ***Ο θεσμός της οικογένειας δέχεται πλήγμα στην σύγχρονη εποχή, καθώς διαρκώς νέες μορφές «οικογένειας» αναδύονται από το εξωτερικό και υιοθετούνται στο εσωτερικό της χώρας. Γιατί οι νέοι σήμερα απαξιώνουν την παραδοσιακή μορφή οικογένειας;***

Η οικογένεια σήμερα χτυπιέται από κάθε κατεύθυνση. Οικονομικά, είναι συχνά πολύ δύσκολο ένα νέο ζευγάρι να ανταπεξέλθει στα έξοδα, Κι αυτό γίνεται ακόμη πιο βαρύ, όταν έχει συνηθίσει από την πατρική οικογένειά του, να μην στερείται. Αλλά, ακόμη κι αν τα έξοδα ενός νέου σπιτιού αντιμετωπίζονται, είναι εξαιρετικά δύσκολο για τους νέους γονείς να ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις των παιδιών τους, -ειδικά αν δεν υπάρχει στήριξη από τους δικούς τους γονείς- όταν οι παιδικοί σταθμοί υπολειτουργούν ή δεν συμβαδίζουν με τα διευρυμένα σύγχρονα ωράρια εργασίας. Υπάρχουν τόσες πρακτικές δυσκολίες που μερικές φορές καθιστούν το «εγχείρημα»... «στοίχημα».

Πηγή φωτογραφίας: Basilica.ro

Φυσικά, η οικογένεια ανέκαθεν απαιτούσε θυσία. Θυσία σε χρόνο, σε χρήμα, σε ψυχικό απόθεμα, σε αντοχή, σε… Αλλά στην εποχή μας, η θυσία απουσιάζει ως αξία. Θεωρείται ανόητος ρομαντισμός. Ακόμη περισσότερο απουσιάζει η έννοια της άσκησης, με την πνευματική διάσταση που δίνει η Ορθοδοξία. Ο σύγχρονος άνθρωπος έχει εγωκεντρική προσέγγιση απέναντι στη ζωή και στον κόσμο γενικότερα. Τα πάντα είναι χρήσιμα και καλά, μόνο και εφ' όσον μάς κάνουν να περνάμε εμείς, εδώ και τώρα, καλά. Δεν είναι τυχαίος ο χαιρετισμός που έχει καθιερωθεί πρόσφατα: «Γειά σας… και να περνάτε καλά!». Σημασία λοιπόν έχει να περνάμε καλά. Πώς μπορεί, όμως, αυτό να συμβαδίσει με την θυσία του: «θέλω τον χρόνο μου», «θέλω την καριέρα μου», «θέλω το πορτοφόλι μου», «θέλω τις παρέες μου», «θέλω την ησυχία μου, βρε αδερφέ!»; Κόποι και θυσίες, που χρειάζονται για να ισορροπεί και να λειτουργεί μία οικογένεια; Η απάντηση πολλών νέων στην ερώτηση, γιατί διστάζουν να προχωρήσουν στην οικογένεια είναι απλή και αναμενόμενη: «Αφού είμαι καλά έτσι, γιατί να κάνω κάτι άλλο που θα με ξεβολέψει;» Αυτός είναι ένας βασικός λόγος που οι νέοι απαξιώνουν γενικά τον θεσμό της οικογένειας.

Άλλος λόγος είναι η αποτυχία του θεσμού, που βιώνουμε όλο και περισσότερο. Η ενδοοικογενειακή βία ή ο μεγάλος αριθμός των διαζυγίων είναι μόνο μερικές από τις ενδείξεις αυτής της αποτυχίας. Πώς να προχωρήσει κάποιος σε έναν γάμο όταν έχει δεχθεί -ίσως και από την οικογένεια που προέρχεται- τραυματικές εμπειρίες; Ακόμη κι αν όλοι καταλαβαίνουμε ότι για την αποτυχία αυτή δεν φταίει αυτός καθαυτός ο θεσμός, αλλά εμείς οι άνθρωποι που καταντούμε το σπίτι αρένα

θηρίων, οι καταστάσεις αυτές αποθαρρύνουν τους νέους να επιχειρήσουν να στήσουν ένα δικό τους υγιές «σπιτικό». Τους **λείπουν τα πρότυπα. Τους λείπει και η λαχτάρα για να αναζητήσουν κάτι που το γνώρισαν ως τραύμα και όχι ως ευτυχία**.

Τελευταία, δεν ξέρω αν φταίει η ανία ή ο παν σεξουαλισμός, η παρέκκλιση από τα συνήθη θεωρείται προοδευτική και ριζοσπαστική στάση ζωής. Οι νέοι άνθρωποι θεωρούν ότι ο πειραματισμός σε άλλες μορφές συμβίωσης (ελεύθερη συμβίωση ή άλλες εναλλακτικές μορφές ερωτικών σχέσεων) είναι πρόοδος και ένδειξη απελευθέρωσης της σκέψης από το κατεστημένο. Ίσως είναι και αυτό σημείο της εσωτερικής ερημιάς, που θεωρεί ότι θα βρει νόημα και ενδιαφέρον σε κάτι πιο ακραίο. Ίσως είναι πάλι η απόρριψη της παράδοσης που δεν την παραδώσαμε ζωντανή και χρηστική, αλλά αποστεωμένη και μουμιοποιημένη. Ίσως είναι περισσότερο από όλα, ότι δεν παραδώσαμε στα παιδιά μας Θεό, γιατί δεν Τον ζήσαμε ούτε κι εμείς. Οπότε μακριά από τον Θεό, ο άνθρωπος χάνει την ιερότητά του. Το σώμα, οι σχέσεις, ο έρωτας γίνονται πιο φτηνά, πιο παρωδικά και ο γάμος ή η οικογένεια με την έννοια που υπήρχε λίγες μόλις δεκαετίες πιο πριν, φαίνεται εξωπραγματική συνήθεια.

-

Το βιβλίο σας «Μου 'πες», με παιδικά διηγήματα, το οποίο τιμήθηκε με το βραβείο παιδικού βιβλίου στα Πρώτα βραβεία Ορθοδόξου Παιδικού Βιβλίου, εμπνέει τα αισθήματα αλληλεγγύης, αλληλοκατανόησης και συμπόνιας. Δώστε μας μερικά παραδείγματα για το πώς μπορούν να καλλιεργηθούν αυτές οι αρετές;

Το βιβλίο-C.D. «Μου πες» έχει μικρές ιστορίες-περιστατικά, που αποτυπώνουν την στάση των παιδιών μπροστά στα μεγάλα θέματα της σύγχρονης κοινωνίας μας. Θέματα όπως η εκμετάλλευση των παιδιών, η διάλυση της οικογένειας, η κρίση των αξιών, η φτώχεια, το διαζύγιο, η μοναξιά, η ασθένεια, αποτυπώνονται μέσα από την σκέψη των παιδιών. Τα παιδιά, με το φως της ψυχής τους, φωτίζουν διαφορετικά ακόμη και τις πιο στενόχωρες γωνιές του κόσμου μας. Δεν βολεύονται στο συμβιβασμό ούτε παραιτούνται εύκολα στα αδιέξοδα. Αρκεί να τα αφήσουμε σιγά-σιγά να σκεφτούν και να δράσουν.

Να διαβάζουμε μαζί με τα παιδιά μας κάποια καλά βιβλία. Τα συναξάρια των αγίων για παιδιά έχουν κι αυτά να δώσουν πολλά. **Ακόμη, παιδικά βιβλία με ιστορίες από τους ήρωες του ’21 ή με αρχαία μυθολογία μπορούν να εμπνεύσουν στα παιδιά αγωνιστικότητα, θάρρος, αισιοδοξία**. Βέβαια, όσα και να πούμε με ιστορίες, δεν αρκούν αν λείπει η επαφή με την πραγματικότητα και η πράξη.

Οι αρετές της συμπόνιας και της αλληλεγγύης καλλιεργούνται μέσα από την πρακτική και το παράδειγμα. Ας τολμήσουμε να δείξουμε στα παιδιά λίγο από την αλήθεια του κόσμου, που πολλές φορές δεν είναι ρόδινη και ας τους δώσουμε την ευκαιρία να ομορφύνουν τον κόσμο γύρω τους. Δεν αρκεί να διαβάζουμε στα παιδιά μας παραμύθια για πριγκίπισσες, όταν μεγαλώνουν και γύρω τους υπάρχουν παιδιά που ζητιανεύουν χωρίς προοπτική στα φανάρια. Μεγαλώνοντας θα πρέπει να βγουν από τον λαμπερό κόσμο των παραμυθιών

σταδιακά και να αναλάβουν κάποια δράση. Να επισκεφθούν ένα παιδικό ίδρυμα χαρίζοντας κάτι. Να κάνουν μαζί μας παρέα σε έναν γέροντα. Να συζητήσουμε μαζί τα αγκάθια που τραυματίζουν τις σχέσεις μας μέσα στην οικογένεια. Να τολμήσουνε να έρθουν σε επαφή με τον άρρωστο ή πονεμένο συμμαθητή. Να πάρουμε μαζί αποφάσεις για να αλλάξει κάτι προς το καλύτερο. Και προ παντός, να δούνε το δικό μας παράδειγμα.

- ***Στην εκπομπή "Άκου Φίλε" που προβάλλεται στην Pemptousia TV, ασχολείστε και με θέματα, που απασχολούν τους νέους ανθρώπους. Τι αποκομίζετε από όλους τους καλεσμένους σας που καλούνται να απαντήσουν για τέτοια ζητήματα;***

Φυσικά αποκομίζω την χαρά της επικοινωνίας μαζί τους. Κι αυτό είναι πολύτιμο. Με τους περισσότερους -αν δεν υπήρχε γνωριμία και πιο πριν- αναπτύσσεται κάποια φιλία που διαρκεί. Είμαι ευγνώμων που μοιράζονται μαζί μας τον χρόνο τους, τις γνώσεις τους και πολλές φορές προσωπικές τους στιγμές και ιστορίες από την ζωή τους. Έπειτα, καθένας έχει και κάτι το σπουδαίο και το ειδικό να προσθέσει με το κύρος της εξειδίκευσης και της εμπειρίας του.

Καθένας δίνει κάτι από την προσωπικότητά του. Αν θέλαμε όμως να πούμε κάτι γενικό που αποκομίζω από όλους, **είναι η διάθεση όλων να μοιραστούν κάποια αλήθεια που ξέρουν, με σκοπό να δούνε τον κόσμο γύρω τους καλύτερο. Μοιράζονται μαζί μας όραμα.**

-

Πέρυσι συμπληρώθηκαν 100 χρόνια από την Μικρασιατική Καταστροφή, και με αφορμή το βιβλίο σας "ΚΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΞΕΝΟΙ ΞΕΡΙΖΩΜΟΣ 1922", ποιο είναι το αποτύπωμα αυτού του ιστορικού γεγονότος στο βιβλίο σας;

Προέρχομαι από τον Πειραιά. Μεγάλωσα στις προσφυγικές γειτονιές του, βλέποντας τα προσφυγικά σπιτάκια, μυρίζοντας μυρωδιές Ανατολής και ακούοντας ιστορίες και ονόματα από τις μακρινές αυτές πατρίδες. Δεν μπορούσε όλη αυτή η τραγικότητα να με αφήσει ανεπηρέαστη.

Το βιβλίο «Κι απέναντι ξένοι» είναι **ιστορικό μυθιστόρημα**. Είναι εμπνευσμένο από πραγματικές, αυθεντικές μαρτυρίες που έχουν συνθέσει το μυθιστόρημα, μαζί με στοιχεία μυθοπλασίας βέβαια. Είναι συγκινητικό, αλλά αυτό το βιβλίο μού ζήτησαν να το γράψω, άνθρωποι ηλικιωμένοι, που ήθελαν να καταθέσουν τις αλήθειες που άκουσαν από τους συγγενείς τους έστω στο τέλος της ζωής τους, γιατί δεν ήθελαν να χαθούν μαζί τους. **Είναι καταγραφή της αλήθειας. Την τραγικότερης ίσως αλήθειας της Ελληνικής Ιστορίας.**

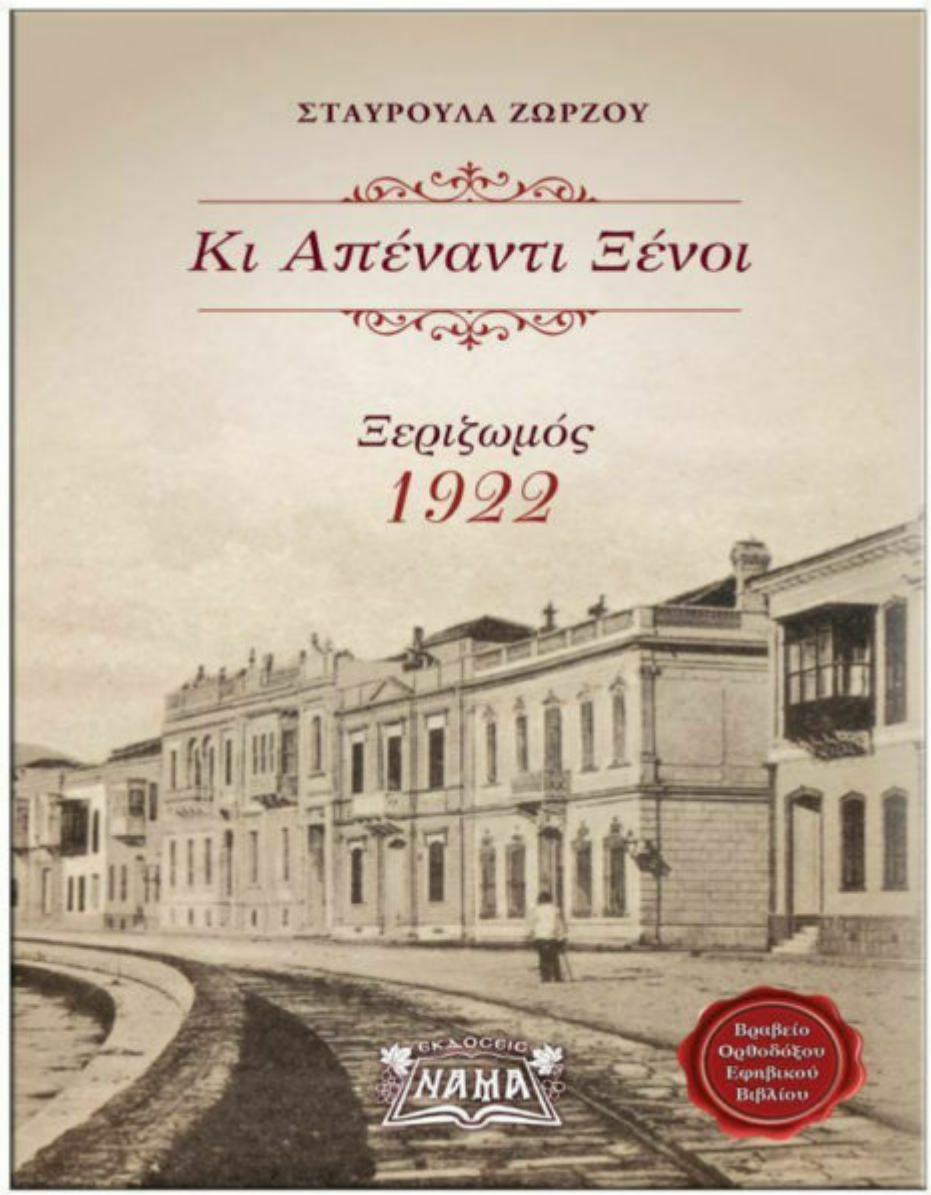

Παράλληλα, όμως, έκανα την σχετική **ιστορική έρευνα**, μελετώντας αρκετά ιστορικά βιβλία, προερχόμενα και από διαφορετικές κατευθύνσεις, πριν να καταπιαστώ με την συγγραφή αυτή. Ήθελα να διασταυρώσω την αντικειμενικότητα αυτών των εμπειριών. Ήθελα να βεβαιωθώ ότι οι συνθήκες αυτές που μού περιγράφονταν ήταν όντως έτσι και δεν είχαν αλλοιωθεί μέσα από τις προφορικές διηγήσεις. Έπειτα είχα και δική μου προσωπική ανάγκη, να βρω τις εξηγήσεις για όλα αυτά που μού αναφέρονταν ως μαρτυρίες. Δεν χωρούσε στο μυαλό μου όλη αυτή την φρίκη χωρίς κάποια αιτία και χωρίς κάποιο σκοπό. Πράγματι, μέσα στις σελίδες δίνονται και ιστορικά στοιχεία, που συνοδεύουν τις μεμονωμένες προσωπικές ιστορίες.

Είναι ένα βιβλίο που με αγγίζει βαθιά και ευχαριστώ τον Θεό που μας αξίωσε να βρει και όλη αυτή την απήχηση που τελικά είχε.

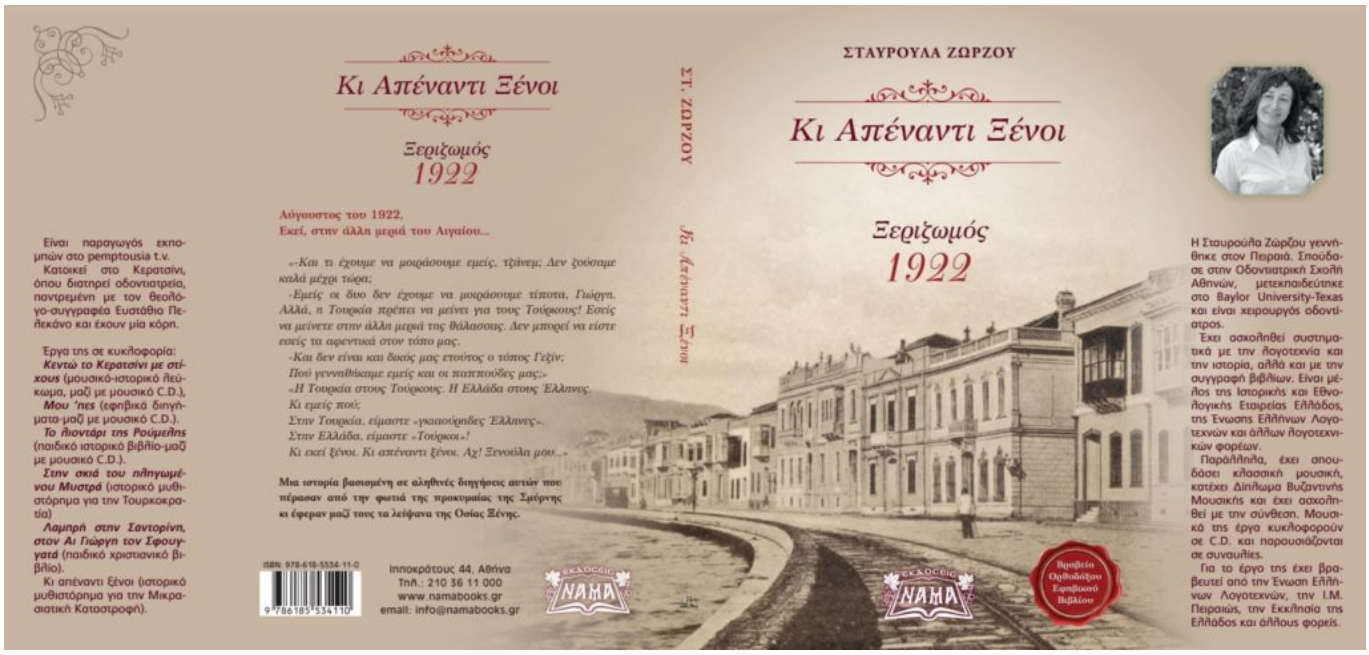

- ***Η επιστήμη διαρκώς εξελίσσεται θέτοντας διάφορα βιοηθικά ζητήματα. Διάφοροι φορείς καθώς και η Εκκλησία έχουν κρούσει τον κώδωνα του κινδύνου για την εμφάνιση της τεχνητής νοημοσύνης. Είναι αλαζονεία του ανθρώπου "Δημιουργού" ή αποτελεί ανάγκη της εποχής η εμφάνιση και η εξέλιξη της τεχνητής νοημοσύνης;***

Αλαζονεία ή ανάγκη; Μήπως είναι τελικά και τα δύο; Ανάγκη σίγουρα είναι. Η τεχνητή νοημοσύνη μπορεί να κάνει τα δικά της «θαύματα» στην ιατρική, στον προγραμματισμό και αλλού. Αυτό είναι δεδομένο. Είναι και επιθυμητό. Η χρήση όμως θα περιοριστεί στους ευεργετικούς της σκοπούς; Θα περιοριστεί στην ανακούφιση του ανθρώπου ή θα επεκταθεί στην εκμετάλλευσή του; Θα διαγνώσουμε και θα θεραπεύσουμε έναν μη αντιμετωπίσιμο καρκίνο ή... θα εκμεταλλευτούμε την φτώχεια κάποιου δυστυχή και θα αποσπάσουμε ένα όργανό του για μεταμόσχευση; Βέβαια αυτό ισχύει για το κάθε τι και η ίδια συζήτηση γίνεται για κάθε επίτευγμα. Το μαχαίρι του φονιά μπορεί να είναι ίδιο με εκείνο που κόβει ψωμί. Και φυσικά δεν φταίει ποτέ το μαχαίρι. Φταίει το χέρι που κρατά το μαχαίρι. Το ίδιο ισχύει και για την τεχνητή νοημοσύνη. Το ιδιαίτερο στην περίπτωση αυτή είναι ότι **οι δυνατότητες αυτής της τεχνολογίας είναι πολλαπλάσιες, άρα και οι συνέπειες πολλαπλάσιες είτε με θετικό είτε με αρνητικό πρόσημο.** Είναι άραγε πολλαπλάσια η πνευματική δύναμη, η υπευθυνότητα και η αρετή εκείνων που θα την χειρίζονται;

Κι ακόμη, υπάρχει ένας βασικός προβληματισμός: Η τεχνολογία παρακάμπτει πλέον και αυτή την ανθρώπινη διανόηση. Ακόμη κι αν αποδεχτούμε ότι η χρήση της -με όλους τους κινδύνους κατάχρησης- είναι απαραίτητη για τεχνικούς ή ιατρικούς σκοπούς,. γιατί θα πρέπει να παρεμβαίνει στην καλλιτεχνική δημιουργία ή στον αθλητισμό, που αποτελούν ελεύθερη έκφραση της ανθρώπινης δημιουργίας και όχι αναπόφευκτη αναγκαιότητα; Συζητιέται να χρησιμοποιείται η τεχνητή νοημοσύνη ως προπονητής ή και ως διαιτητής σε αθλητικούς αγώνες. Για ποιον λόγο θα πρέπει να εξοβελίσει την ανθρώπινη σχέση μεταξύ αθλητών και προπονητή; Για ποιον λόγο θα πρέπει να χαθεί η επαφή δασκάλου και μαθητή; Στοχεύοντας την ασυναγώνιστη -και αθέμιτη ίσως-τελειότητα; Μα και αυτή η διαφορετικότητα στην κάθε δεξιότητα είναι κομμάτι της ομορφιάς της προσωπικότητας. Πόσο απάνθρωπα απρόσωπος θα γίνει ο κόσμος αν καθιερωθεί η χρήση αυτή;

Συζητιέται ακόμη, να εφαρμόζεται στην σύνθεση μουσικών έργων ή στην εικαστική δημιουργία, προκειμένου να έχουμε φτηνή και προβλέψιμη καλλιτεχνική παραγωγή! Φτηνή μουσική σε κάποια ταινία. Φτηνά γραφιστικά σε κάποια διαφήμιση κ.ο.κ. Αν αυτό δεν είναι έπαρση, τότε πώς μπορεί να χαρακτηριστεί; Ακυρώνονται οι μεγάλοι δημιουργοί. **Ακυρώνονται και οι νεότεροι πριν καν δοκιμασθούν, από κάποια αλαζονεία τεχνοκρατική. Μπορεί κανείς να υπολογίσει την ανεργία ως που θα εκτιναχτεί;**

Κι αν συνεχίσει η τεχνητή νοημοσύνη να εξελίσσεται έτσι, αντικαθιστώντας μας και λειτουργώντας πριν από εμάς, για εμάς και σαν εμάς... είμαστε σίγουροι ότι

θα σταματήσει εγκαίρως να εξελίσσεται πριν να μας ξεπεράσει; Μήπως τελικά δουλεύουμε για να κατασκευάσουμε έναν νέο παγκόσμιο δυνάστη;

- ***Είστε γιατρός με καλλιτεχνική φλέβα. Η αγάπη σας για την μουσική και ειδικά για την Βυζαντινή είναι γνωστή. Από πού πηγάζει αυτό; Πώς ξεκίνησε το ταξίδι με την μουσική;***

Το ταξίδι αυτό ξεκίνησε από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου. Ήμουν έξι ετών, όταν για ένα μικρό διάστημα, ήρθε στην γειτονιά μας κάποια κυρία που έπαιζε ακορντεόν. Νοίκιαζε σπίτι στο διπλανό στενό από το δικό μας. Δεν την γνωρίζαμε, ούτε και την είχα δει ποτέ. Ακουγόταν όμως το ακορντεόν μέσα από το σπίτι. Υποθέτω πως μάθαινε, γιατί έπαιζε ένα και μόνο τραγούδι, συνήθως, για λίγη ώρα κάθε απόγευμα. Όποτε όμως άκουγα τον ήχο, έτρεχα σαν μαγνητισμένη και κολλούσα το αυτί μου στην τζαμαρία μας, που έβλεπε στο σπίτι της, μέχρι να τελειώσει. Αυτό είδε η μητέρα μου και σκέφτηκε να με πάει στον Πειραϊκό Σύνδεσμο, που εκείνη την εποχή, το 1976 ήταν ένα πολύ δημοφιλές ωδείο **. Στην αρχή δεν με δέχτηκαν, γιατί ήμουν πολύ μικροκαμωμένη, το όργανο βαρύ και δεν μπορούσα να το κρατήσω. Τελικά, από την μεγάλη μου επιμονή και τα παρακάλια μου, με δέχτηκαν δοκιμαστικά. Αυτό ήταν! Για εμένα άνοιξε ένα παράθυρο στον μουσικό κόσμο, που δεν έκλεισε ποτέ.**

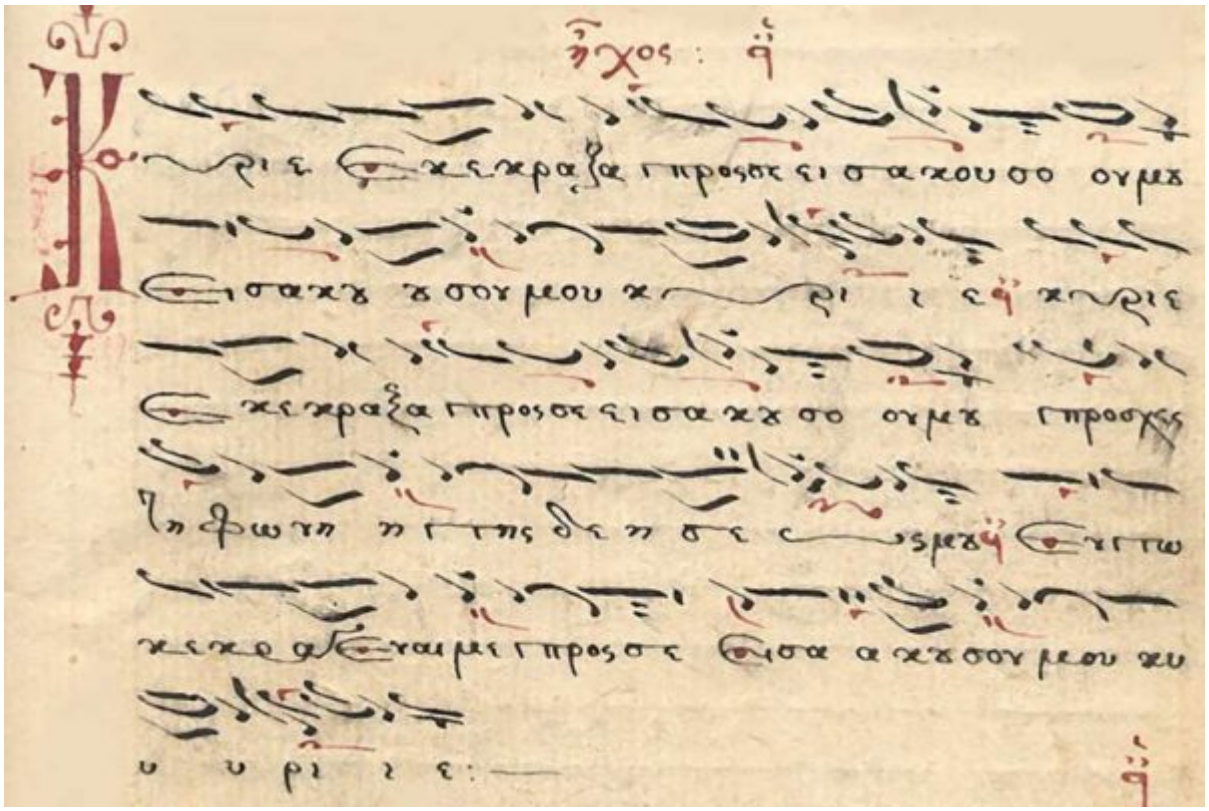

Συνέχισα σπουδές κλασικής μουσικής μέχρι το πτυχίο. Επεκτάθηκα στο πιάνο και κατόπιν συνέχισα λίγο και στο βιολοντσέλο. Παράλληλα ολοκλήρωσα τα θεωρητικά μαθήματα, γιατί από τα δεκατέσσερά μου άρχισα και να συνθέτω και μουσική, οπότε τα θεωρητικά ήταν απαραίτητα. **Στην συναυλία «Έλληνες» που έγινε στο Μέγαρο Μουσικής τον περασμένο Οκτώβριο, όπου παρουσιάστηκαν δεκαοκτώ κομμάτια μου, υπήρξαν και ένα-δύο πολύ παλαιά.**

Βυζαντινή μουσική άρχισα στην Θεσσαλονίκη στα δεκαοκτώ μου, όταν είχα ήδη ολοκληρώσει τις βασικές σπουδές κλασσικής. Είχα βρεθεί για έναν χρόνο στην Θεσσαλονίκη, οπότε ήρθα σε επαφή με μοναδικά βυζαντινά ακούσματα -η πόλη αυτή έχει ιδιαίτερη μουσική παράδοση- και γράφτηκα στην σχολή του αείμνηστου κ. Ταλιαδόρου. Εκεί βρήκα το μεγαλείο του Βυζαντινού μας πλούτου και της υμνογραφίας. Συνέχισα τα επόμενα χρόνια στην Νίκαια, όπου και πήρα το Πρώτο Δίπλωμα που δόθηκε σε γυναίκα. Βοηθώ σε κάποια χορωδία, εθελοντικά και έχω συνθέσει και κάποια έργα για την Παναγία, αδημοσίευτα ακόμη. **Η Βυζαντινή μουσική είναι η έκφραση της ψυχής μας. Η Κλασσική είναι πιο εγκεφαλική μουσική. Και οι δύο όμως είναι υπέροχες.**

Σύντομο βιογραφικό

Σταυρούλα Ζώρζου, Πειραιάς, 1970 (Συγγραφέας, μουσικοσυνθέτης, χειρουργός οδοντίατρος)

Έχει σπουδάσει Κλασσική μουσική, Σύνθεση και Μουσική Τεχνολογία και κατέχει δίπλωμα Βυζαντινής μουσικής.

Έχει πραγματοποιήσει αρκετές συναυλίες με έργα της, με κυριότερες στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών (Έλληνες και Φιλέλληνες 2022), στο Βεάκειο Θέατρο Πειραιώς (Έλληνες 2021) στο Πολεμικό μουσείο, στο Αμφιθέατρο Ακροπόλεως κ. α. Κάποια έργα της κυκλοφορούν και σε μουσικά C.D. ενώ έχει επενδύσει μουσικά και ταινίες.

Ως λογοτέχνης, είναι μέλος της Εθνικής Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών κι έχει βραβευτεί με πρώτο βραβείο ποίησης.

Ως συγγραφέας, έχει ασχοληθεί με θέματα της Ελληνικής ιστορίας, ενώ ως ερευνήτρια ιστορικός, είναι εγκεκριμένο μέλος της Ιστορικής και Εθνολογικής Εταιρείας της Ελλάδος. Κυκλοφορούν εννέα δικά της βιβλία και έχει συμμετοχές σε πολλά ακόμη συλλογικά έργα.

Το έργο της «Κεντώ το Κερατσίνι με στίχους» κυκλοφόρησε από τον Δήμο Κερατσινίου ως Ιστορικό-Μουσικό Λεύκωμα της πόλης.

Τα βιβλίο της «Το λιοντάρι της Ρούμελης» (για τον Καραϊσκάκη) και «Στην σκιά του πληγωμένου Μυστρά» (μυθιστόρημα για την Τουρκοκρατία), τιμήθηκαν με Α’ βραβείο ιστορικού βιβλίου από την Ένωση Ελλήνων Λογοτεχνών.

Το βιβλίο της «Μου ΄πες» απέσπασε το Α βραβείο μελοποιημένης ποίησης για παιδιά από την Ένωση Ελλήνων Λογοτεχνών και παρουσιάστηκε στην Ακρόπολη, από τον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών, για τον εορτασμό των 70 χρόνων παρουσίας στην Ελλάδα.

Έχει βραβευθεί για έργα της από την Εκκλησία της Ελλάδος, την Ι.Μ. Πειραιά, την Ι.Μ. Κηφισίας, τον Δήμο Κερατσινίου και άλλους φορείς.

Είναι παραγωγός της τηλεοπτικής εκπομπής «Άκου φίλε», στο pemptousia t.v., υπήρξε συνεργάτης στον Ραδιοφωνικό Σταθμό της Πειραϊκής Εκκλησίας και επί σειρά ετών κατηχήτρια στην Ι. Μ. Νικαίας.

Έχει σπουδάσει Οδοντιατρική στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, μετεκπαιδεύτηκε στο Baylor University-Texas και είναι χειρουργός οδοντίατρος με master στην χειρουργική στόματος.

Μένει στο Κερατσίνι, όπου διατηρεί ιδιωτικό ιατρείο. Είναι παντρεμένη με τον συγγραφέα Ευστάθιο Πελεκάνο και έχουν μία κόρη.

Μερικά βίβλια της συγγραφέως:

Σταυρούλα Ζώρζου
ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ
Στη σκιά του πληγωμένου Μυστρά
ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
3η Έκδοση
επαυξημένη
εικονογράφηση:
Σπύρος Ζαχαρόπουλος
Α' ΒΡΑΒΕΙΟ
εφηβικού βιβλίου
από την
ΕΝΩΣΗ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ
2018

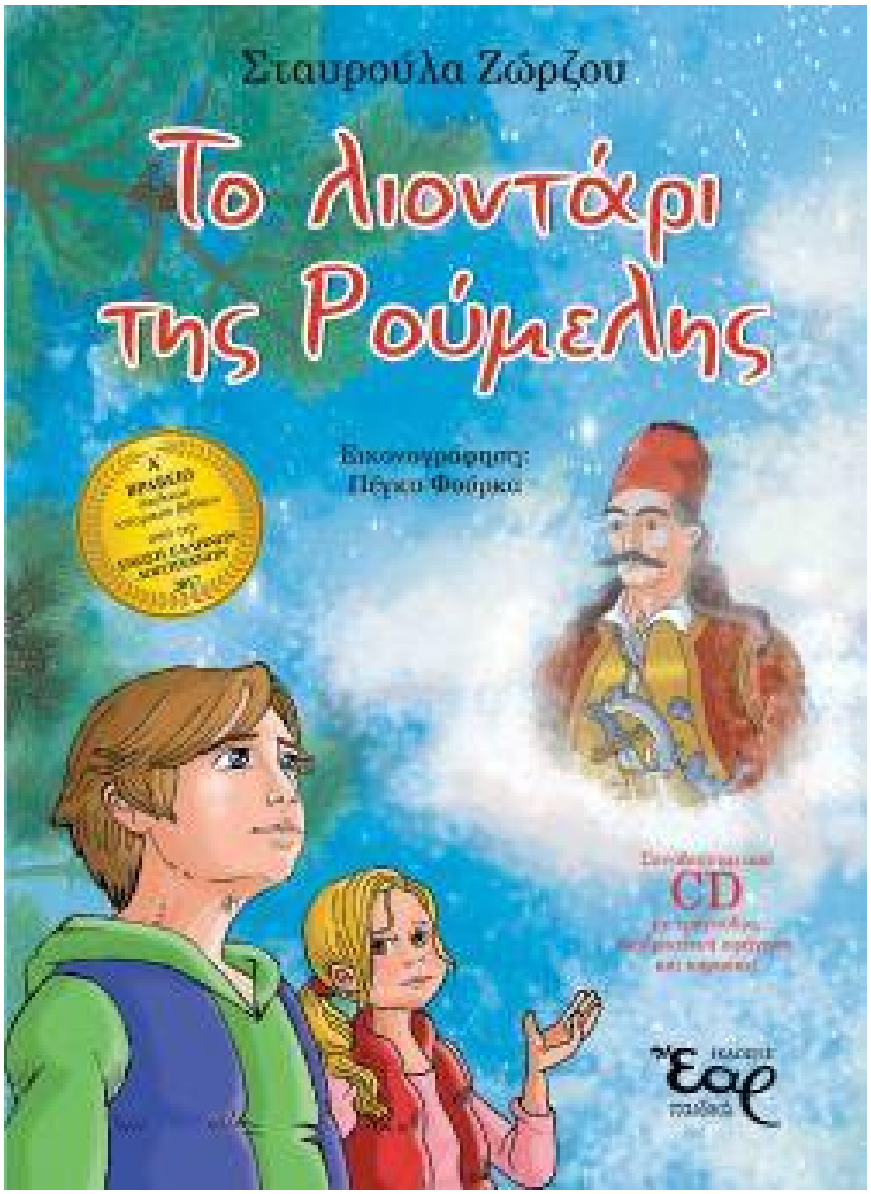
Σταυρούλα Ζώρζου
Το λιοντάρι της Ρούμελης
Εικονογράφηση:
Πέγκυ Φούρκα
CD

μικρά εαρινά

Σταυρούλα Ζώρζου

μανιάτισσες

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΔΥΡΟΥ

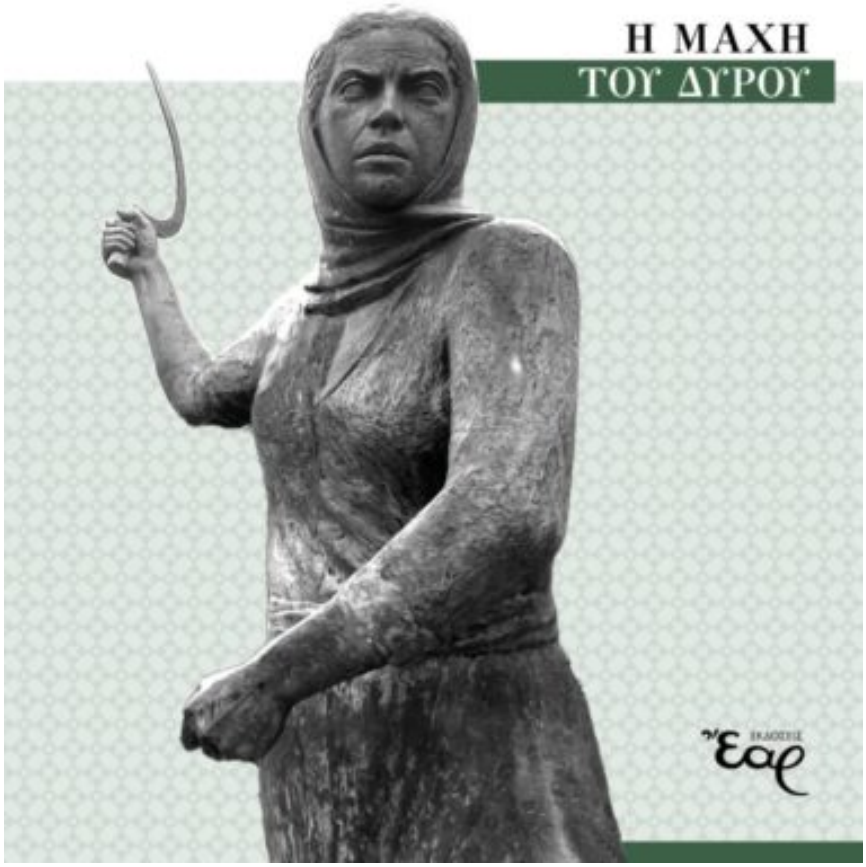

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Έαρ